

Hoa hồng vàng

Tôi không còn nghe nàng nói gì nữa, bởi trước mắt tôi chỉ toàn một màu vàng của những cánh hồng rơi lả tả.

Tối thứ bảy, Mỹ Hạnh gọi điện thoại cho tôi, vẫn cái giọng làm nũng nịu ấy: “Sáng mai em có việc đột xuất rồi, anh đừng buồn nghe. À quên mất, tối anh ghé nhà em ăn tối nhé, anh sẽ không thất vọng đâu!”. “Bộ công việc của em quan trọng hơn cuộc đi chơi của chúng ta hay sao?”- Tôi thở dài. “Em biết, nhưng chiều nay em phải...”. Tôi giữ máy, nàng sẽ lại ca cẩm về một công chuyện không tên nào đó, những công chuyện luôn chen ngang phá quấy cuộc vui của chúng tôi.

Chẳng là sáng ngày mai tôi hẹn nàng đi chơi Bà Nà, vé cũng đã đặt sẵn ở trên mạng, người ta cũng đã giao đến tận nhà rồi, sao mà trả lại được nữa. Tiếc cái vé, tôi mở máy lên mạng. Facebook với hai màu xanh trắng thân quen, giữa một list dài một nghìn mấy bạn của tôi, hy vọng sẽ có người mua lại cái vé: “Mình có dư một vé đi Bà Nà vào sáng mai, ai có nhu cầu mình để lại, mình sẽ giảm giá 30% kèm luôn hướng dẫn viên, liên lạc số điện thoại: 094xxxxxxx”.

Mấy phút sau đã có thông báo mới: “Chào bạn, mình có thể mua lại chiếc vé đó không?”. Một cái nick lạ hoắc, không biết tôi đã add từ bao giờ- Hoa Hồng Vàng- ảnh đại diện dĩ nhiên cũng là một giỏ hoa hồng vàng rực, một màu vàng kiêu sa. Xong, vậy là ngày mai vẫn có người đồng hành. Tôi lấy điện thoại nhắn tin cho nàng: “Mai anh sẽ đi câu cá vậy, chiều anh ghé em”. Tôi thả người xuống chiếc nệm êm như ru, kệ, cứ để nàng bận bịu với công việc của mình đi.

Sáu giờ sáng, tôi dậy sớm chạy xe lên Bà Nà. Trời lơn cơn vài đám mây trắng muốt, thi thoảng ông trời hào phóng tặng cho mấy tia nắng ấm áp, đúng là thời tiết thuận lợi cho một cuộc du ngoạn. Cho xe vào bãi giữ, tôi gọi điện thoại cho Hoa Hồng Vàng, chỉ nghe tiếng chuông đổ một hồi dài mà không có người bắt máy. “Chào bạn, mình đã lên tới nơi, mình mặc áo phông trắng, quần jean sáng màu đứng ở bãi giữ xe”. Tin nhắn gửi đi- không lẽ sáng ra đã có người cho mình đi tàu bay giấy.

Một chiếc taxi chạy chậm chậm rồi dừng hẳn. Coi kìa, một cô gái với mái tóc màu hạt dẻ uốn xoắn, quần jean đen, áo sơ mi màu kem, giày thể thao màu đỏ. Quả là một cô nàng cá tính. Ánh mắt nàng đảo quanh một lượt rồi dừng lại về phía tôi, không lẽ... .

- Chào anh, anh là Phó Nháy?

- Nói vậy chắc em là Hoa Hồng Vàng rồi-tôi lúng túng.

Quả đúng là nàng thật, so với ảnh trên mạng, nàng trẻ và đẹp hơn nhiều. Thế mà hồi tối tôi cứ tưởng là nàng dùng Camera 360. Đúng là thời buổi công nghệ dễ khiến người ta nghi ngờ về sắc đẹp.

- Mình đi thôi em. Tôi vừa nói vừa xốc chiếc túi xách lên vai, nháy mắt với nàng.

Trời ơi, chưa bao giờ tôi thấy người ta đông đến thế, chỉ việc xếp hàng để đi cáp treo lên đỉnh Bà Nà đã phải chờ gần cả tiếng đồng hồ, ngó bộ nàng rất mỗi chân. Tôi an ủi:“Cuối tuần nên đông vậy đó em, gắng chịu khó nghe”. Nàng cười, chao ơi một nụ cười dễ thương chi lạ.

Ngọc Tiên là tên của nàng, mà đúng là tên sao người vậy, nàng đẹp như một cô tiên. Nàng bảo nàng vừa bảo vệ tốt nghiệp một trường đại học ở nước ngoài về, tranh thủ dịp nghỉ ngơi hiếm có này, nàng đi thăm thú những cảnh đẹp của Việt Nam. Tiên bảo nàng chỉ về có một mình vì người thân của nàng hầu hết đã sang định cư ở Mỹ rồi, ở đây nàng chỉ còn vài người bạn thân thích.

Chiếc cabin rùng mình di chuyển dần lên phía trên. Trong khoang ngoài tôi và Ngọc Tiên ra còn có mấy cặp tình nhân khác-tôi đoán vậy-và một cặp vợ chồng người nước ngoài.

Chúng tôi không chen theo đoàn người lên khu giải trí mà đi lên văn cảnh chùa. Chùa nằm trong núi, xung quanh là mây mù bao phủ y hệt cõi bồng lai. Lạ chưa, dòng người hồi nãy chen lấn lên Bà Nà tản đi đâu mất. Trong khi đó trời lất phất những hạt mưa.

Nàng thấp nhang rồi khẩn trước điện Quan Thế Âm, tôi không rõ nàng khẩn

gì, có thể nàng đang mong tìm được một tấm chồng như ý. “Anh không cầu xin điều gì à?”- Ngọc Tiên thở thê. “Anh không tin mấy chuyện tâm linh này”. Tôi cười cười. Nàng cong cớn chiếc môi nhỏ xinh khiến tôi muốn ngộp thở. Không biết nàng đã chuẩn bị từ đâu mà trong túi xách nàng có hẳn một xấp bạc lẻ, nàng bỏ một ít vào Hòm công đức. “Coi như mình cầu duyên”- nàng bẽn lễn. Chao ơi, nàng đã có duyên lắm rồi, cầu xin duyên làm gì nữa.

Tôi nhớ người ta đã nói: hãy cứ mơ mộng đi, rồi một ngày giấc mơ sẽ thành sự thật. Có lẽ tôi nằm mơ cũng không hình dung ra được mình lại đi du ngoạn với một cô gái xinh đẹp thế này. Níu chân mình bên một mỏm đá, Ngọc Tiên cười lớn: “Xem anh kia, mới đi chút xíu đã thở không ra hơi rồi, còn bao nhiêu thứ nữa làm sao anh đủ sức xem hết”. Tôi tu vội ngụm nước, ngồi thở dốc: “Anh đi không nổi thì em dìu anh”. Tôi chỉ nói đùa vậy mà nàng đỡ tôi đi thật, bàn tay mát rượi đó như truyền thêm sức cho tôi, quãng đường dài phía trước kia dường như chẳng bỏ bển gì.

- Sao em lại lấy tên là Hoa Hồng Vàng? Tôi hỏi nhỏ khi nàng đang nhấm một ngụm vang trong Hầm rượu Pháp.

- Em thích hoa hồng vàng, đơn giản vậy thôi? Nàng cụng ly với tôi.

- Anh cũng rất thích hoa hồng vàng. Tôi cười lớn.

- Em thích hoa hồng vàng nhưng không thích ý nghĩa của nó. Có lẽ anh không biết hoa hồng vàng tượng trưng cho sự phản bội?. Tôi đưa mắt Ngọc Tiên. Sự phản bội? Câu hỏi bất chợt đó khiến tôi bất giác nghĩ về Mỹ Hạnh, không biết nàng đã giải quyết mớ công việc đó xong chưa, có lẽ giờ này nàng đang bận bịu xào nấu.

Lang thang qua mấy tòa lầu đài, nàng như đứa trẻ nít chọt reo lên khi lạc vào vườn hoa. Tôi có cảm giác nàng như một con bướm đang khoe sắc rực rỡ, những cánh hoa kia cũng e lệ trước vẻ đẹp rạng rỡ của Ngọc Tiên. Nàng mím môi bên Cẩm Tú Cầu, nàng làm dáng bên Hoa hồng Hà Lan, nàng hít hà bên hoa Lys trắng. Những cú lia máy của tôi được thể quét nàng vào từng khuôn hình, những tấm hình trong trẻo. Tôi định công nàng lên mấy tòa lầu đài, nàng nói giữa thình không: “Anh có công em được suốt đời không?”. Nàng nói như phim Hàn Quốc, trong phim Hàn cũng có mấy cảnh chàng trai công cô gái leo lên mấy bậc cầu thang, rồi họ cũng hét vang: “anh sẽ công em đi

đến chân trời góc bể”. Tôi cười thầm: “lũ xạo”.

Ngọc Tiên bóc kẹo cho tôi ăn: “Trước khi chơi mấy trò cảm giác mạnh, phải ăn kẹo để tim khỏi nhảy ra khỏi lồng ngực. “Nhiều năm nay tôi không ăn kẹo. Thứ nhất là tôi không thích, thứ hai là tôi đã lớn. Nhưng viên kẹo nàng đưa trên chiếc ghế nhào lộn là viên kẹo ngon. Tôi mạnh dạn hơn từ viên kẹo. Chiếc ghế nhào lộn mấy vòng liên khiến nàng khóc thét, nàng nắm chặt tay tôi, nước mắt chảy ràn rụa. Tôi cũng nắm thật chặt tay nàng, la hét phụ họa theo từng vòng xoay, trong khi trong bụng thần nhiên: “mấy trò muối”. Kết thúc vòng xoay, nàng có vẻ đuối sức, còn tôi thì hơi chùng tiếc nuối. “Em còn sức đi nữa không?”. Nàng gật gù khiến tôi thấy thương nàng vô cùng, thiếu điều tôi muốn công nàng lên lưng mà chạy đi mất.

- Anh công em đi. Nàng nói nhỏ.

Tôi không nghe lầm chứ, nàng vừa yêu cầu tôi công nàng. Những bước chân của tôi thật chậm, nàng nhỏ xíu như một con mèo, công nàng mà tôi có cảm giác như mình đi tay không vậy. Hay là sức mạnh của tình yêu làm tôi minh mẫn. Tình yêu? vừa tự hỏi ngang đó thì câu nói của Mỹ Hạnh ở nhà lại vang lên trong đầu tôi “Anh nhớ về sớm, em chờ anh”. Thoáng rùng mình, tôi xốc nàng lên, bước thoăn thoắt.

Phòng chiếu phim thấp thoáng vài bóng người, tôi thật sự bối rối khi thân hình của Ngọc Tiên kề cận ở bên. Tôi ước rằng mình có thể bạo gan hơn một chút xíu nữa là có thể ôm trọn nàng trong vòng tay của mình.

Một bộ phim tình cảm của Pháp, từ lâu những nụ hôn kiểu Pháp đã nổi tiếng trên toàn thế giới với sự lãng mạn và cuồng nhiệt của nó. Khi trên màn hình chiếu đến cảnh đôi tình nhân trao nhau nụ hôn dưới Khải Hoàn Môn, Ngọc Tiên đã nghiêng đầu sang vai tôi, nàng nhỏ nhẹ: “Anh khờ khạo quá”. Và nàng đã hôn tôi, không phải là một nụ hôn kiểu Pháp mà chỉ là làn môi thoáng qua nhưng chừng đó cũng đủ để tôi cảm nhận rõ mùi nước hoa Chanel 5 dịu nhẹ. Trời đã dần về chiều, Ngọc Tiên sẽ phải xa tôi, và rồi chúng tôi cũng chỉ là những con người nhỏ bé len lỏi vào trong đám đông chộn rộn. Tôi lấy mẫu giấy ghi vội địa chỉ của nàng:

- Anh sẽ đến nhà trả em những tấm ảnh.

- Anh sẽ nhớ em chứ. Đôi mắt nàng ngấn lệ, những giọt lệ như sương mai.

- Dĩ nhiên, mình sẽ còn gặp lại nhau-Bàn tay tôi đang cho vào túi quần bởi tôi biết nếu để nó giữa thính không, nó sẽ trở nên thừa thãi hơn bao giờ hết.

Nàng đi, chiếc taxi khuất sau con đường đã nhuộm màu đỏ ối. Tôi sẽ phải về thành phố, về với người con gái tôi yêu, nàng đang chờ tôi về ăn tối. Một chút tình thoáng qua cũng đủ làm trái tim ngân lên từng giai điệu réo rắt.

Mỹ Hạnh vẫn đợi cửa, tôi ghé ngang chợ mua vài con cá chép, để đổi nàng như là một chiến lợi phẩm của ngày hôm nay. Nàng vẫn chưa ăn tối, nàng chờ tôi. Lạ chưa, trên bàn ăn hôm nay nàng cũng cảm những cánh hồng vàng rực. Trong tôi chợt nổi lên những đợt sóng lòng. Tôi nhón vội miếng salat:

- Em nấu ăn thật tuyệt.

- Coi kìa, anh hư quá. Tối nay sẽ có một người bạn của em đến chơi, có lẽ cô ấy cũng sắp đến.

Mỹ Hạnh vừa nói đến đó thì tiếng chuông đã kêu vang. Tôi xoay người theo cánh cửa.

Ngọc Tiên, tôi vừa chia tay nàng lúc chiều, không nghĩ là mình sẽ lại gặp được nàng nhanh đến như vậy. Đôi mắt nàng chạm vào tôi. Mỹ Hạnh nhanh nhẩu:

- Đây là Ngọc Tiên, bạn thân của em vừa từ Mỹ về, hai người chắc chưa biết nhau đâu...

Tôi không còn nghe nàng nói gì nữa, bởi trước mắt tôi chỉ toàn một màu vàng của những cánh hồng rơi lả tả.

Nguyễn Nhật Hoàng